

— Gij hebt gelijk, bromde de soldenier en stiet wrevelig zijn wapen terug in de scheede. Een blik vol haat op zijn tegenstander werpende, siste hij :

— Tot straks, melkmuil !

— Tot straks, snoever !

Toen Balt en zijn makkers de herberg verlaten hadden, verdrongen de aanwezigen zich om Jan. Op aller gelaat stond bewondering en medelijden te lezen.

— Nog zóó jong en reeds levensmoede, mompelde er een.

Jan had die woorden gehoord en begon te lachen.

— Jong ben ik, beste man, dat kan ik niet loochenen ; maar levensmoede, neen, hoor ! Bij de muts van mijn Grootje, ik hoop nog lang te leven !

— Daar legt gij het niet op aan, zei de boer. Balt is een woeste kerel, door iedereen om zijn kracht gevreesd ! Geen enkel dér krijgslieden van den baron hanteert de wapens zooals hij ! Wat de partij nog ongelijker maakt, is dat gij slechts recht hebt op een stok.

— Ik vind dat heel voldoende, man.

— Mag ik u een goeden raad geven ? vroeg een ander.

— Zeker ! ik luister altijd naar goeden raad.

JAN ZONDER VREES

door C. DE KINDER

uitgave van L. OPDEBEEK Antwerpen

De Wonderlijke lotgevallen

VAN

JAN ZONDER VREES

EEN XVe EEUWSCHE VERTELLING

PENTEEKENINGEN VAN EMIEL WALRAVENS